

ХЕРБЕРТ ФРАНКЕ

ПАРАЗИТЪТ

Превод от немски: Николай Светлев, 1981

chitanka.info

На чуждите планети се срещат явления, изобщо непознати на Земята. Не е задължително те винаги да представляват опасност, но хората би трябвало да се съобразяват с тях. В такива случаи най-добре е да се спазват инструкциите.

Рут отново наруши едно от предписанията на сириусианите. Тя откъсна едно растение! Тя не само го откъсна, но и го донесе у дома. Не само че го донесе в къщи, но дори го постави в една ваза в стаята, а след това легна да спи.

Когато Кумулус се отърси от вцепенението, в което бе изпаднал след преживения ужас, усети болката. По-голямата част от коренокрайниците му бе откъсната. Със своите кръгли, жълти, сенникообразни очи той се вторачи в инфрачервената картина на обкръжаващата го околност. Той висеше в един тумбест съд и долната половина на тялото му бе потопена във вода. Трябваше незабавно да открие алкална хранителна среда, ако искаше раните му да зараснат. С помощта на камшичетата си, той се прехвърли през ръба на съда и започна търсенето.

Той бе отчасти ядосан, но и отчасти уплашен. Наоколо всичко бе непознато. Никъде не се чувствуваше наличието на меката, податлива, магнезитова почва, нито живителната, приятна топлина, излъчвана от недрата на планетата. Тук подът беше студен и твърд. Кумулус бавно придвижваше коренистото си тяло в неизвестността. Изведнъж той чу някакъв шум и очите му реагираха на топлинното лъчение, идващо от един продълговат предмет. Той се завъртя в тази посока и с труд изпълзя по едно стръмно възвишение, но накрая установи със задоволство, че е открил онова, което му трябва. Беше едно меко, топло тяло и впивайки корените си в него, той усети засищащите калциеви соли. На първо време възстанови изтръгнатите си крайници и ги заби още по-надълбоко. Наистина това не беше почвата, към която бе привикнал, но все пак беше нещо в сравнение със заобикалящата го пустош.

Рут спа неспокойно през нощта, измъчвана от странни и тягостни кошмари. Когато се събуди, тя усети чуждо тяло на рамото си. Още в полусън се опита да го махне, но нещото стоеше като залепено, а когато дръпна по-силно, изведнъж я заболя. Едва сега Рут се събуди

съвсем и видя своето растение да стърчи от лявото ѝ рамо. Изкрещя. Опитвайки се да повдигне ръката си, забеляза, че това ѝ се удава трудно. Костваше ѝ чудовищно усилие, за да го направи. При това по цялото ѝ тяло се разливаше парализираща отпадналост. Рут се просна отново на постелята и заплака отчаяно. В такова състояние я завари Джени, която бе обезпокоена от нейното отсъствие на закуска. Въпреки обзелия я ужас, тя се опита да помогне на приятелката си, обаче всяко дърпане причиняваше на Рут болки, излизащи сякаш от сърцето. Тогава Джени повика лекаря.

Доктор Форд беше хирург. Където можеше да помогне със скалпела, вършеше това с вдъхновение. И в този случай той реши незабавно да пристъпи към операция. Но когато видя резултатите от рентгеновия преглед, лицето му придоби съвсем загрижен вид.

— Корените стигат до аортата — каза той. — Твърде късно е за операция. Тук вече никой не може да помогне.

— Може би сириусианите биха ни казали какво да се направи?! — предложи Джени и литна да доведе хазяина им — старо, наподобяващо козел човече. Когато той съзря растението върху рамото на Рут, в очите му светна неодобрение, а след това попита озадачено:

— Нима той не иска доброволно да излезе?

Хората го стрелнаха с недоумяващи погледи. Тогава той посегна към плетеницата от листа и израстъци и започна да я милва с бавни, ласкави движения, стремейки се да изкара съществото от състоянието на неподвижност.

— Това тук не е твоето място — каза сириусианинът тихо и нежно. — Как си влязъл в стаята?! Това са хора. Те нищо няма да ти направят. Излез оттам! Навън те чака топла, рохкава пръст. Хайде, аз ще те отнеса вън!

По повърхността на листата мина лека тръпка. Жълтият сенник се завъртя с полюшване. След това един от корените се изопна и излезе от тялото на момичето, после още един и още един, изскачаха, сгърчваха се и се преплитаха, докато накрая се събраха всичките в една топка.

Сириусианинът пое внимателно съществото и го понесе навън, към неговата колония — огромна, овална нива, покрита с милиони перлоподобни, жълти сенници. Той го остави на свободно място и видя

как растението се изпъна със задоволство, забивайки корените си в пръстта.

„Да, това успях все пак да го поправя!“ — помисли си той, гледайки към своите гости, които се бяха струпали на купчина пред къщата. Лицето му имаше съвсем замислен израз, А в очите му не се четеше дори и следа от гостоприемство.

Публикувано в списание „Наука и техника за младежта“, брой
1/1981 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.